

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Warszawa, 16 stycznia 2025 r.

KOBA sp. z o.o., ul. Mieszka I 4/226, 15-054 Białystok

[Redacted content]

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.243.2024.35

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie uzgodnienia projektu Starosty Powiatu Białostockiego znak: GKNII.6821.2.2024, zwanej dalej: „Projektem decyzji”, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej w obrębie geodezyjnym Sobolewo, gmina Grabówka¹, oznaczonej jako działki o nr geodezyjnych 677/33 o pow. 0,2462 ha i 677/117 o pow. 0,2188 ha, dla której Sąd Rejonowy w Białymstoku IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer [Redacted], zwanej dalej „Nieruchomością”:

¹ Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 października 2024 r. w sprawie utworzenia gminy Grabówka (Dz. U. z 2024 r. poz. 1454) obręb Sobolewo z dniem 1 stycznia 2025 r. został włączony do gminy Grabówka z gminy Supraśl.

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

- I. Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 604, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 440 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. Prawo komunikacji elektronicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1221), zwanej dalej „Pke” ,

uzgadniam,

w zakresie urządzeń łączności publicznej, Projekt decyzji, poprzez udzielenie KOBA sp. z o.o. z siedzibą w Białymstoku zezwolenia na przeprowadzenie inwestycji celu publicznego, polegającej na budowie elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, tj.:

- 1) na Nieruchomości w zakresie działki nr 677/33 – posadowieniu na głębokości min. 0,8 m telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, składającej się z jednej rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 95 m, wraz z umieszczeniem w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej oraz podwieszeniu na podbudowie słupowej elektroenergetycznej należącej do PGE Dystrybucja S.A., na wysokości min. 5,5 m, jednej telekomunikacyjnej linii kablowej o długości 55,5 m i czterech nadziemnych przyłączy telekomunikacyjnych o łącznej długości 26 m;
- 2) na Nieruchomości w zakresie działki nr 677/117 - posadowieniu na głębokości min. 0,8 m telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej w postaci jednej rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 290 m i studni kablowej SKR1 o wymiarach 1,2 m x 0,6 m, wraz z umieszczeniem w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej oraz posadowieniu słupka abonenckiego o wymiarach 0,3 m x 0,6 m, a także biegnącej w pobliżu tych urządzeń telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, zbudowanej z jednej rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 2,3 m, na głębokości min. 0,8 m i umieszczeniu w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej;

zgodnie z załącznikami graficznymi nr 1 i 2 stanowiącymi integralną część Projektu decyzji.

- II. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 440 ust. 1 Pke,

umarzam

postępowanie administracyjne w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, w części dotyczącej udziału jako strony postępowania [REDAKTOWANE].

Uzasadnienie

Starosta Powiatu Białostockiego (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”), przy piśmie z dnia 25 lipca 2024 r. (data wpływu: 1 sierpnia 2024 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., zwrócił się do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) o uzgodnienie Projektu decyzji, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie KOBA sp. z o.o. z siedzibą w Białymstoku (zwanej dalej „KOBA”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) zezwolenia na przeprowadzenie inwestycji celu publicznego, tj. założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., w związku z art. 124a u.g.n., po rozpatrzeniu wniosku KOBA z dnia 22 stycznia 2024 r. o ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zajęcie cudzej nieruchomości w celu założenia i przeprowadzenia urządzeń łączności publicznej, uzupełnionego pismami z dnia 19 marca 2024 r. i 28 maja 2024 r., zwanego dalej „Wnioskiem z dnia 22 stycznia 2024 r.”, zamierza orzec o:

- I. ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie KOBA zezwolenia na przeprowadzenia inwestycji celu publicznego, polegającej na budowie infrastruktury telekomunikacyjnej wymienionej w pkt II Projektu decyzji.
- II. określeniu obszaru zajęcia Nieruchomości na czas budowy infrastruktury telekomunikacyjnej:

- 1) na Nieruchomości w zakresie działki nr 677/33 w łącznej wielkości 169 m², tj. obejmujący w pasie gruntu o szerokości 0,5 m – 1 m (do 0,5 m po każdej ze stron projektowanych urządzeń):
 - a) posadowienie telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, zbudowanej z jednej rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 95 m, w ziemi na głębokości min. 0,8 m, i umieszczenie w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej (w tym zakresie powierzchnia zajęcia nieruchomości wynosi 92 m²);
 - b) podwieszenie jednej telekomunikacyjnej linii kablowej o długości 55,5 m oraz czterech napowietrznych przyłączy telekomunikacyjnych o łącznej długości 26 m (każde z nich o długości do ok. 8 m), na wysokości min. 5,5 m nad ziemią, na dwóch słupach elektroenergetycznych należących do PGE Dystrybucja S.A. (w tym zakresie powierzchnia zajęcia nieruchomości wynosi 77 m²);
- 2) na Nieruchomości w zakresie działki nr 677/117 w łącznej wielkości 287,46 m², tj. obejmujący posadowienie:
 - a) telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, zbudowanej z jednej rury HDPE o średnicy 40 mm oraz długości 290 m w pasie gruntu o szerokości 1 m, w ziemi na głębokości min. 0,8 m, i umieszczenie w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej (w tym zakresie powierzchnia zajęcia nieruchomości wynosi 284 m²);
 - b) studni kablowej SKR1 o wymiarach 1,2 m x 0,6 m oraz słupka abonenckiego o wymiarach 0,3 m x 0,6 m stanowiącego jednocześnie złącze zasilające, w pasie gruntu o szerokości do 1,3 m i długości 2,8 m, a także biegnącej w pobliżu tych urządzeń telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, zbudowanej z jednej rury HDPE o średnicy 40 mm oraz długości 2,3 m, w ziemi na głębokości min. 0,8 m i umieszczenie w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej (w tym zakresie całkowita długość powierzchnia zajęcia nieruchomości wynosi 3,46 m²)

- zgodnie z załącznikami graficznymi nr 1 i 2 stanowiącymi integralną część Projektu decyzji.

- III. określeniu, iż obszar zajęcia Nieruchomości na potrzeby dalszej eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej wymienionej w pkt II jest tożsamy z powierzchnią zajęcia na czas jej budowy, wskazaną w ww. pkt i wrysowaną na załącznikach graficznych nr 1 i 2 stanowiących integralną część Projektu decyzji.
- IV. zobowiązaniu KOBA do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po zakończeniu prac, o których mowa w pkt II, a jeżeli byłoby to niemożliwe lub powodowałoby nadmierne trudności lub koszty, Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości

poniesionych szkód. Jeżeli wskutek tych zdarzeń zmniejszy się wartość Nieruchomości, odszkodowanie powiększa się o kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu.

- V. tym, że ostateczna decyzja o ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej. Wpisu dokonuje się na wniosek Starosty.

Prezes UKE, pismem z dnia 14 listopada 2024 r. znak: DT.WOT.6171.243.2024.5, poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa w art. 10 k.p.a.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 440 ust. 1 Pke postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pke oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

W tym miejscu należy podnieść, że z dniem 10 listopada 2024 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dokonana na mocy art. 39 ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. - Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1222). Ponadto z powyższym dniem weszły w życie przepisy Pke, stanowiące obecnie podstawę prawną działania Prezesa UKE. W związku z powyższym, rozpatrując niniejszą sprawę, Prezes UKE stosował obowiązujące w dniu wydania niniejszego postanowienia przepisy prawa, w tym znowelizowane brzmienie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: „W przypadkach innych niż określone w art. 30 ust. 1 właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić operatorom, użytkownikom rządowym, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. - Prawo komunikacji elektronicznej, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, dostęp do nieruchomości, w tym do budynku, polegający na umożliwieniu umieszczenia na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości.

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, w celu umieszczania na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. tj. na potrzeby inne niż:

- 1) doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązаныmi zasobami aż do punktu styku,
- 2) wykonania szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązаныmi zasobami dalej niż do punktu styku, jeżeli:
 - a) nie istnieje taka sieć lub
 - b) istniejąca sieć nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,
- 3) korzystania z punktu styku,

- 4) utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązаныmi zasobami będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,
- 5) wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w pkt 1-4 i ust. 3,

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Według art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. dostęp, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jest co do zasady odpłatny, chyba że strony umowy o dostępie postanowią inaczej lub dostęp będzie dotyczył umieszczenia, eksploatacji i konserwacji punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu na nieruchomościach stanowiących obszar kolejowy w rozumieniu art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 697 i 731).

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. termin zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora, użytkownika rządowego, o którym mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h Pke lub jednostkę samorządu terytorialnego wykonującą działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, z wnioskiem o jej zawarcie.

Jak stanowi art. 33 ust. 3a ustawy z dnia 7 maja 2010 r. umowa, o której mowa w ust. 3, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości.

Zgodnie z art. 30 ust. 5d ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który stosuje się odpowiednio, umowa w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, jest wiążąca dla następców prawnych właścicieli, użytkowników wieczystych oraz innych podmiotów władających tą nieruchomością.

W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez podmiot uprawniony z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby ich eksploatacji i konserwacji. Odpowiednie zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania

z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny, zwany dalej także: „NSA”, w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, Legalis nr 1726280).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „W zakresie urzędzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana”.

Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urzędzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć sieci telekomunikacyjne oraz powiązane zasoby służące zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 2 pkt 80 Pke.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urzędzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: *„Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”*). Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Stosownie do art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Zgodnie zaś z przepisem art. 20 k.p.a. właściwość rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania. Regulacja ta odsyła zatem do norm tzw. materialnego prawa administracyjnego. Rolą organu opiniującego jest przede wszystkim wykorzystanie jego wiedzy specjalnej w danej dziedzinie. Tak ukształtowana kodeksowo pozycja organu opiniującego stawia go w roli swego rodzaju arbitra, który przy wykorzystaniu swych kompetencji i profesjonalnej wiedzy pomaga organowi głównemu w podjęciu prawidłowej decyzji administracyjnej (vide: wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2296/17, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, dalej także: „CBOSA”).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)*”. W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że *„(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie*”. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wпадkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny*”.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE stwierdził, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Starosty w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na:

- posadowienie na głębokości min. 0,8 m telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej składającej się z: jednej rury HDPE o średnicy 40 mm o łącznej długości 387,3 m (wraz z umieszczeniem w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej) oraz studni kablowej SKR1;
- posadowienie słupka abonenckiego o wymiarach 0,3 m x 0,6 m;
- podwieszenie na podbudowie słupowej elektroenergetycznej należącej do PGE Dystrybucja S.A., na wysokości min. 5,5 m, jednej telekomunikacyjnej linii kablowej

o długości 55,5 m i czterech nadziemnych przyłączy telekomunikacyjnych o łącznej długości 26 m.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o obowiązku właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia podmiotom uprawnionym (w tym operatorom) umieszczenia na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Z uwagi na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W oparciu o przepis art. 2 pkt 58) Pke wskazać należy, że sieć telekomunikacyjna to systemy transmisyjne, a także urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji.

Jak wynika z definicji sieci telekomunikacyjnej, sieć telekomunikacyjną tworzą oprócz systemów transmisyjnych oraz urządzeń telekomunikacyjnych (niebędących urządzeniami końcowymi) także inne zasoby umożliwiające przekazywanie sygnałów, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji.

Z powyższego wynika zatem, że w skład sieci telekomunikacyjnej mogą wchodzić linie kablowe, wykorzystujące różne rodzaje mediów transmisyjnych, które umożliwiają przekazywanie sygnałów.

Dodatkowo wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 Pke infrastruktura telekomunikacyjna to „fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, w szczególności urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe, a także powiązane zasoby, z wyjątkiem powiązanych usług, budynków i wejść do budynków”. Ww. definicja wskazuje, że urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe są elementami infrastruktury telekomunikacyjnej oraz fizycznymi elementami sieci telekomunikacyjnej wykorzystywanymi do zapewnienia telekomunikacji. Katalog tych elementów ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie „w szczególności”.

Zgodnie ze znajdującą się w art. 2 pkt 38 Pke definicją, powiązane zasoby są to - powiązane usługi, infrastruktura techniczna, okablowanie między zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji, anteny i urządzenia, powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, mogących służyć do tego celu.

Stosownie do art. 2 pkt 11 Pke infrastruktura techniczna oznacza infrastrukturę techniczną w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który stanowi, że infrastruktura techniczna to każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów sieci telekomunikacyjnej lub infrastruktury telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki,

szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, antenowe konstrukcje wsporcze, wieże i słupy, z wyłączeniem:

- a) kabli, w tym włókien światłowodowych,
- b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
- c) kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 320).

Słupek abonencki (telekomunikacyjny), pomimo że nie został wymieniony wprost w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. jako element infrastruktury technicznej, to podkreślić należy że jest wykorzystywany w telekomunikacji do wprowadzania kabli telekomunikacyjnych i ich zakończenia na złączach (np. łączówkach). Służy zatem do umieszczenia w nim elementów sieci telekomunikacyjnej lub infrastruktury telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym jej elementem.

Na uwagę zasługuje to, że wymieniony w definicji infrastruktury technicznej katalog jej elementów ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie „taki jak”. Prezes UKE zauważa ponadto, że w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. słupki telekomunikacyjne zostały zaliczone wprost do infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu na środowisko.

W myśl art. 2 pkt 41 lit. a Pke przyłączy telekomunikacyjne to odcinek linii kablowej podziemnej, linii kablowej nadziemnej lub kanalizacji kablowej, zawarty między złączem rozgałęźnym a zakończeniem tych linii lub kanalizacji w obiekcie budowlanym, umożliwiając korzystanie w obiekcie budowlanym z publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Z powyższego wynika zatem, że przyłączy telekomunikacyjne stanowić może odcinek telekomunikacyjnej linii kablowej nadziemnej zawarty pomiędzy złączem rozgałęźnym a budynkiem.

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, że linie kablowe oraz przyłącza telekomunikacyjne są elementami sieci telekomunikacyjnej, a kanalizacja kablowa oraz słupek telekomunikacyjny (abonencki) są elementami infrastruktury technicznej, a w związku z tym także elementami powiązanych zasobów, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Ponadto, dla potrzeb niniejszego postępowania, Prezes UKE dokonał wykładni pozostałych pojęć nieposiadających definicji ani w ustawie z dnia 7 maja 2010 r., ani w Pke, posiłkując się innymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego z dziedziny telekomunikacji, tj. regulacjami rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 26 maja 2023 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1040), zwanego dalej „Rozporządzeniem”.

Zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia kanalizacja kablowa stanowi ciąg rur osłonowych lub mikrokanalizację światłowodową i związane z nimi pomieszczenia podziemne dla kabli telekomunikacyjnych lub mikrokabli światłowodowych i ich złączy oraz pasywnych urządzeń telekomunikacyjnych.

Kanalizacja kablowa jest więc systemem rur i pomieszczeń podziemnych wykorzystywanych do instalacji i przeciągania kabli telekomunikacyjnych. Zaznaczyć należy, że kanalizacja może składać się z rur o różnych średnicach. Najczęściej stosowane rury osłonowe mają średnicę 110 mm, 40 mm, 32 mm. Pomieszczeniami podziemnymi wykorzystywanymi do instalacji

i przeciągania kabli telekomunikacyjnych mogą być np. studnie kablowe. Studnia kablowa stanowi więc część kanalizacji kablowej.

W myśl § 2 pkt 14 Rozporządzenia telekomunikacyjna linia kablowa to ciąg połączonych kabli telekomunikacyjnych.

Stosownie do § 2 pkt 15 Rozporządzenia telekomunikacyjna linia kablowa nadziemna to telekomunikacyjna linia kablowa umieszczona nad gruntem np. na podbudowie słupowej, na konstrukcjach wsporczych lub między budynkami. Zgodnie z § 3 ust. 3 Rozporządzenia telekomunikacyjne linie kablowe nadziemne umieszcza się na podbudowie słupowej dla telekomunikacyjnych linii kablowych, elektroenergetycznej, trakcyjnej lub konstrukcjach wsporczych, lub instaluje się między budynkami.

Telekomunikacyjna linia kablowa podziemna, w myśl § 2 pkt 16 Rozporządzenia, jest to telekomunikacyjna linia kablowa umieszczona w kanalizacji kablowej, kanale technologicznym, innym obiekcie budowlanym na zasadach współwykorzystania, bezpośrednio w gruncie, na lub w dnie wód morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, na lub w dnie śródlądowych wód powierzchniowych.

Przedmiotowa inwestycja KOBA polega zatem na umieszczeniu na Nieruchomości kanalizacji kablowej, w postaci rury HDPE Ø40 mm i studni kablowej SKR1, wraz z umieszczoną w niej jedną telekomunikacyjną linią kablową, słupka abonenckiego oraz podwieszeniu telekomunikacyjnej linii kablowej nadziemnej na podbudowie słupowej elektroenergetycznej należącej do PGE Dystrybucja S.A. wraz z czterema przyłączami telekomunikacyjnymi do budynków znajdujących się na nieruchomościach sąsiednich.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także przywołane przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że zamierzeniem Inwestora jest przeprowadzenie inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., tj. umieszczenie na Nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej, jakimi są w tym przypadku telekomunikacyjna linia kablowa nadziemna podwieszona na istniejącej podbudowie słupowej linii elektroenergetycznej wraz z czterema przyłączami telekomunikacyjnymi oraz telekomunikacyjna linia kablowa podziemna umieszczona w kanalizacji kablowej, a także elementów powiązanych zasobów, tj. kanalizacji kablowej w postaci rury HDPE Ø40 mm i studni kablowej SKR1 oraz słupka abonenckiego.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości. W świetle powyższego zauważyć należy, że Nieruchomość jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Wyjaśnić należy, że pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 1061, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo

użytkowania wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1984, z późn. zm.), stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy podnieść, że zgodnie z treścią księgi wieczystej nr [REDAKTURA], prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Białymstoku IX Wydział Ksiąg Wieczystych oraz materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym wypisem z rejestru gruntów z dnia 9 stycznia 2025 r., zwanego dalej „Wypisem z rejestru gruntów”, Nieruchomość stanowi współwłasność następujących osób: [REDAKTURA]

[REDAKTURA]
[REDAKTURA]
[REDAKTURA]
[REDAKTURA]
[REDAKTURA] oraz Bogumiła Zadrożna.

Starosta w toku postępowania administracyjnego ustalił, że Bogumiła Zadrożna nie żyje (informacja z rejestru PESEL) i nie zostało po niej przeprowadzone postępowanie spadkowe (pisma Sądu Rejonowego w Białymstoku: I Wydział Cywilny z dnia 9 lutego 2024 r. znak: IC.054.73.2024 oraz XI Wydział Cywilny z dnia 29 lutego 2024 r. znak: XIC.054.27.2024).

Na uwagę zasługuje również fakt, iż do Organu, w odpowiedzi na publiczne ogłoszenie informacji w dnia 14 marca 2024 r. o zamiarze wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, nie zgłosił się w wyznaczonym dwumiesięcznym terminie nikt, komu przysługiwałyby prawa rzeczowe do Nieruchomości.

W związku z tym, w przedmiotowej sprawie nie można było ustalić osób, którym przysługują prawa własności do Nieruchomości wynikające z dziedziczenia po Bogumile Zadrożnej. W przypadku bowiem śmierci osoby fizycznej, spadkobierca - stosownie do art. 1025 i art. 1027 k.c. może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia (w tym prawo do nieruchomości należącej do masy spadkowej) tylko stwierdzeniem nabycia spadku lub zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia. Tym samym Nieruchomość stanowi nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 w związku z art. 113 ust. 7 u.g.n.

Stosownie do art. 124a u.g.n. przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.].

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że rozstrzygnięcie Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będzie mogło nastąpić także w stosunku do Nieruchomości, będącej nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na Nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. W myśl tego przepisu prawo umieszczenia na nieruchomości elementów sieci telekomunikacyjnej

oraz powiązanych zasobów, a także ich eksploatacji i konserwacji, przysługuje bowiem operatorom, użytkownikom rządowym, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e i h Pke oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r

Inwestorem w niniejszej sprawie jest KOBA. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 1102, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnej, posiada więc status operatora. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 40 lit. b Pke, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 124a u.g.n. oraz 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., Wniosku z dnia 22 stycznia 2024 r.

Jak zostało wskazane powyżej, przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, w celu umieszczania na nich elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, na potrzeby inne niż określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który dotyczy zapewnienia telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Oceniając spełnienie powyższej przesłanki należy wskazać, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym załączników graficznych do Projektu decyzji oraz Wypisu z rejestru gruntów, Nieruchomość jest niezabudowana. Teren Nieruchomości został oznaczony jako łąki trwałe oraz grunty orne. Stwierdzić zatem należy, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu innym niż na potrzeby określone w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., w niniejszej sprawie została spełniona.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym stanowi przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, z późn. zm.), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć sieci telekomunikacyjne oraz powiązane zasoby służące zapewnieniu publicznie

dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 2 pkt 80 Pke. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny.

Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: *„Na pojęcie "inwestycji celu publicznego" składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”*. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod objekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”*.

Jak wynika z Wniosku z dnia 22 stycznia 2024 r. przedmiotowa inwestycja KOBA polega na budowie elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów, które będą wykorzystywane do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Celem Inwestora jest zapewnienie możliwości dostępu do szerokopasmowego Internetu o wysokich przepustowościach na obszarze realizacji inwestycji. Inwestycja będzie miała pozytywny wpływ na eliminację terytorialnych różnic w dostępie do szerokopasmowego Internetu o wysokich przepustowościach.

Inwestor podkreślił ponadto we Wniosku z dnia 22 stycznia 2024 r., że projektowana na Nieruchomości infrastruktura telekomunikacyjna umożliwi świadczenie usług telekomunikacyjnych o wysokiej jakości przy jednoczesnym zapewnieniu niskiej awaryjności oraz konkurencyjnej ceny. W związku z powyższym przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne KOBA będzie miało pozytywny wpływ na rozwój społeczny i gospodarczy obszaru, na którym jest ono planowane.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że inwestycja projektowana przez Wnioskodawcę na Nieruchomości, polegająca na umieszczeniu kanalizacji kablowej, w postaci rury HDPE Ø40 mm i studni kablowej SKR1, wraz z umieszczoną w niej jedną telekomunikacyjną linią kablową, słupka abonenckiego oraz podwieszeniu telekomunikacyjnej linii kablowej nadziemnej na podbudowie słupowej elektroenergetycznej należącej do PGE Dystrybucja S.A. wraz z czterema przyłączami telekomunikacyjnymi, spełnia wymogi inwestycji celu publicznego, gdyż jest to zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także ma znaczenie co najmniej lokalne, ponieważ jej budowa umożliwi korzystanie z szerokopasmowego dostępu do Internetu na terenie gminy Grabówka.

Przechodząc do uzasadnienia rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania uzgadniającego w części dotyczącej udziału [REDAKTOWANE] jako strony postępowania wyjaśnić należy, co następuje.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli postępowanie to z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części. W myśl art. 126 k.p.a. do postanowień stosuje się odpowiednio przepis art. 105 k.p.a. z tym, że zamiast decyzji wydaje się postanowienie.

Przedmiotem postępowania jest sprawa indywidualna załatwiana w drodze decyzji administracyjnej (art. 1 pkt 1 k.p.a.). Sprawa administracyjna natomiast jest zawsze konsekwencją powstania materialnego stosunku administracyjnego, czy inaczej stosunku administracyjno-prawnego (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 2141/11, opubl. CBOSA). Sprawę administracyjną stanowi bowiem przewidziana w przepisach materialnego prawa administracyjnego możliwość konkretyzacji wzajemnych uprawnień i obowiązków stron stosunku administracyjno-prawnego, którymi są organ administracyjny i indywidualny podmiot niepodporządkowany organizacyjnie temu organowi (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt II FSK 1673/11, źródło CBOSA). A zatem bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego należy ująć jako: brak któregoś z elementów stosunku materialno-prawnego, skutkującego tym, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2003 r. sygn. akt: III SA 2225/01, opubl. CBOSA).

Na stosunek administracyjno-prawny składają się cztery elementy:

1. podmiot stosunku,
2. przedmiot stosunku,
3. sfera faktów mających znaczenie dla możliwości konkretyzacji stosunku,
4. sfera prawna, z której wywodzi się określony stosunek prawny (interes prawny) i który przesądza o możliwości i kształcie konkretyzacji tego stosunku.

W świetle ugruntowanego w orzecznictwie rozumienia bezprzedmiotowości brak któregokolwiek z wymienionych powyżej elementów stosunku administracyjno-prawnego oznaczać będzie, iż postępowanie administracyjne stało się bezprzedmiotowe.

Stosunek administracyjno-prawny w sprawie, o której mowa w przepisie art. 106 § 5 k.p.a. w związku z art. 124 ust. 1b u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. polega na uzgodnieniu w zakresie urządzeń łączności publicznej projektu rozstrzygnięcia starosty, ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości poprzez zezwolenie operatorowi na przeprowadzenie przewodów i urządzeń łączności publicznej na tej nieruchomości oraz ich eksploatacji i konserwacji. Podmiotem tak opisanego stosunku administracyjno-prawnego jest operator oraz właściciel nieruchomości podlegającej ograniczeniu.

Odnosząc powyższe ustalenia co do elementów stosunku administracyjno-prawnego do okoliczności sprawy, Prezes UKE wskazuje, iż w toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego zawiadamiał [REDAKTOWANE] o podejmowanych czynnościach. Zgodnie ze znajdującym się w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku I Wydział Cywilny z dnia 6 listopada 2024 r. sygn. I Ns 339/24 [REDAKTOWANE] utraciła status strony w rozumieniu art.

28 k.p.a. w przedmiotowym postępowaniu uzgodnieniowym toczącym się przed Prezesem UKE.

Jak trafnie wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 2017 r. sygn. akt II OSK 774/17 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), postępowanie administracyjne dotyczy interesu prawnego konkretnej osoby wówczas, gdy w tym postępowaniu wydaje się decyzję, która rozstrzyga o prawach i obowiązkach tej osoby lub rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach innego podmiotu wpływa na prawa i obowiązki tej osoby. Przymiot strony w postępowaniu administracyjnym ma osoba, której dotyczy bezpośrednio to postępowanie lub w którym może być wydane orzeczenie godzące w jej prawem chronione interesy poprzez ograniczenie lub uniemożliwienie korzystania z przysługujących jej praw.

W uzgadnianej sprawie jako podstawę rozstrzygnięcia Organu przyjęto przepisy art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. w związku z art. 124 u.g.n., z których wynika, że obowiązek umożliwienia korzystania z nieruchomości ciąży na właścicielu tej nieruchomości. Ponownie podkreślić należy, że [REDAKTOR] w toku postępowania uzgodnieniowego w przedmiotowej sprawie utraciła status strony tego postępowania w rozumieniu art. 28 k.p.a.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny, jeżeli w postępowaniu bierze udział osoba zakwalifikowana jako strona, co do której ustalone jednak zostanie w jego toku, że postępowanie to nie dotyczy interesu prawnego lub obowiązku tej osoby to wówczas powinno dojść do umorzenia postępowania w takiej części - tak R. Hauser, M. Wierzbowski (red), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2020 komentarz do art. 28 Nb 37. Stąd też zwolnienie [REDAKTOR] od dalszego udziału w postępowaniu uzgodnieniowym powinno odbyć się poprzez wydanie postanowienia o umorzeniu w części postępowania w stosunku do ww. osoby fizycznej.

W związku z powyższym, postępowanie administracyjne w zakresie dotyczącym uzgodnienia, w zakresie urządzeń łączności publicznej, Projektu decyzji, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie KOBA na budowę kanalizacji kablowej wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową, względem [REDAKTOR] [REDAKTOR] jest bezprzedmiotowe i podlega umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 440 ust. 1 Pke), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz

szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymują:

Strony zgodnie z rozdzielnikiem w aktach sprawy.

Do wiadomości:

Starosta Powiatu Białostockiego

adres do e-Doręczeń